

ת"פ 58472/05/13 - מדינת ישראל נגד מ ז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58472-05-13 מדינת ישראל נ' ז

לפני כבוד השופט מרדכי כדורי
מדינת ישראל בעניין:

המאשימה

נגד

מ ז

הנאשם

גזר דין

הרקע:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 ותקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק האמור.

על פי עובדות כתב האישום, הנאשם והמתלוננת נשואים, ולהם 5 ילדים, הגדול בהם בן 13. ביום 6/10/2012, בעקבות ויכוח בין השניים ולאחר שהנאשם שתה משקה אלכוהולי, תפס הנאשם את המתלוננת בידי, הפילה ארצה והכה אותה בראשה.

הנאשם ביצע את מעשיו בבית המשפחה ולעיני ילדיו הקטינים, תוך שאמר להם, "אל תדאגו אני לא הורג אותה אני רק מלמד אותה לקח".

עוד באותן נסיבות, הנאשם הכה את המתלוננת באמצעות מכת אגרוף בגופה. המתלוננת נאלצה להסתתר מפני הנאשם מתחת למיטה.

בהמשך לאמור, ולאחר שהמתלוננת יצאה מהבית, הנאשם רדף אחריה במורד הרחוב, תפס אותה בכוח בזרועה והחזירה אל הבית, תוך שהוא צועק עליה, ומכנה אותה "זבל". בהמשך, הנאשם הוסיף להכות את המתלוננת בידיה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למתלוננת שטף דם בזרוע יד שמאל.

תמצית טיעוני הצדדים:

המאשימה טענה כי הנאשם נקט כלפי המתלוננת אלימות פיזית, מתמשכת ולא קלה, לעיני ילדי בני הזוג, בתחילה בבית

ולאחר מכן ברחוב. בכך פגע הנאשם בגופה של המתלוננת, ובנוסף השפילה והעליבה.

לטענת המאשימה, מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין מאסר קצר בעבודות שירות לבין שנת מאסר.

המאשימה הדגישה כי הנאשם עשה שימוש באלכוהול עובר לביצוע העבירות. אולם, ניסיון שערך שירות המבחן לדרבן את הנאשם להשתתף בהליך טיפולי לא צלח. משכך, נובעת מהנאשם מסוכנות ממוקדת וממשית.

לאור האמור ביקשה המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל למשך חצי שנה, מאסר על תנאי וקנס.

מנגד ביקשה ההגנה להטיל על הנאשם צו של"צ בהיקף נרחב של 300 שעות, ולחילופין מאסר קצר של חודש ימים, לכל היותר, בעבודות שירות.

ההגנה דחתה את טענת המאשימה בעניין הצורך בהרתעת הנאשם. לעניין זה הפנתה לפרק הזמן הרב שחלף מאז האירוע, במהלכו הנאשם לא היה מעורב באירוע נוסף, לעובדה שמדובר בעבירה ראשונה שביצע, ולעדויות של המתלוננת במסגרת הראיות לעונש, לפיה המעשה בו הורשע הנאשם אינו אופייני לו, ומאז ואילך לא ננקטה על ידו אלימות נוספת.

לטענת ההגנה, הנאשם נמנע מלהשתתף בהליך טיפולי מאחר שהוא מטופל כיום ב-6 ילדים, ונדרש לעבוד לפרנסתם מבוקר עד ערב, ולא בשל כך שאינו מכיר בבעיה ואינו מעוניין לטפל בה. הסנגור הפנה לתסקיר שירות המבחן, בו צוין כי לדברי הנאשם והמתלוננת הנאשם אינו צורך באלכוהול מאז ביצוע העבירות.

ההגנה הוסיפה וטענה כי עונש של מאסר, אף בעבודות שירות, אינו עולה בקנה אחד עם עיקרון ההלימה, יפגע בעבודתו ובפרנסתו של הנאשם ויביא לפיטוריו. לטעמה, בעת גזירת העונש יש להימנע, ככל שניתן, מלפגוע במשפחתו של הנאשם, שהינה משפחה קשת יום שחוותה טראומה.

הנאשם טען בבית המשפט כי ביצע את המעשים לאחר שצרך אלכוהול, הצהיר כי הביע חרטה עמוקה לפני המתלוננת ומשפחתה וכי כיום אינו עושה שימוש באלכוהול, ומסר כי הוא עובד לפרנסת המשפחה מבוקר עד ערב.

תסקירי שירות המבחן:

שירות המבחן ליווה את הנאשם תקופה ממושכת.

בתסקירים שהוגשו פורטו הרקע של הנאשם, נסיבותיו האישיות, המשפחתיות והכלכליות, קשייו, ומורכבות הקשר הזוגי בינו לבין המתלוננת.

שירות המבחן התרשם משימוש לרעה של הנאשם באלכוהול במועד האירוע, מקיומה של הבנה ראשונית מצד הנאשם בנוגע לדפוסיו הבעייתיים ומנכונותו לבחון את דפוסיו בהליך טיפולי. אולם, בסופו של דבר הנאשם לא שולב בהליך טיפולי, לאחר ששירות המבחן מצא כי הוא אינו פנוי להליך טיפולי, וממוקד בתפקודו התעסוקתי והמשפחתי.

שירות המבחן ציין כי הנאשם והמתלוננת מסרו שחל שיפור במערכת היחסים ביניהם, שללו אלימות נוספת מצד הנאשם ומסרו כי מאז האירוע הנאשם אינו צורך אלכוהול כלל. עוד ציין שירות המבחן כי הנאשם שומר על יציבות תעסוקתית וכי לא נפתחו נגדו תיקים חדשים.

בסופו של דבר המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה, כעונש מציב גבול ומרתיע.

דין והכרעה:

הנאשם פגע במעשיו בגופה של המתלוננת, בשלומה, בשלוות נפשה ובכבודה. הנאשם תקף את המתלוננת לעיני ילדיהם הקטינים, בבית מגורי המשפחה ובסמוך לו. בכך פגע הנאשם גם במסגרת המשפחתית ובתחושת הביטחון של בני המשפחה במסגרת זו.

הנזק שעלול היה להיגרם למתלוננת אינו מבוטל. הנאשם הכה את המתלוננת בראשה וכן באמצעות מכת אגרוף כאמור, על הסכנות הפיזיות והנפשיות הנובעות בכך.

הנזק שנגרם למתלוננת בפועל תואר לעיל, והוא חמור פחות מן הנזק הצפוי.

הנאשם לא פעל לאחר תכנון מראש, אלא תחת השפעת אלכוהול, על רקע התסכולים והכעסים שצבר והמצוקה הכלכלית בה היו בני הזוג נתונים, כמתואר בתסקיר מיום 4/1/2014.

בהתחשב באמור ובמדיניות הענישה הנהוגה (ראו: רע"פ 3116/15 פלוני נ' מדינת ישראל 6/5/2015, רע"פ 6821/08 מסרי נ' מדינת ישראל 18/8/2008, ע"פ (חי') 6003-11-10 דריאבין נ' מדינת ישראל 13/1/2011, עפ"ג (מרכז-לוד) 42679-02-13 סנדלר נ' מדינת ישראל 23/4/2013, ת"פ (פ"ת) 55262-11-12 מדינת ישראל נ' ש' א"י 19/3/2013) אני מוצא לקבל את עמדת המאשימה לפיה מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נע בין מאסר קצר, אשר יכול וירוצה בעבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

לצורך קביעת העונש בתוך מתחם הענישה יש להביא בחשבון, לטובתו של הנאשם, את הודאתו, אשר חסכה מזמנם של הצדדים, העדים ומשאבי המערכת, ובמיוחד את הצורך להעיד את המתלוננת. עוד יש להתחשב פגיעה שתיגרם לנאשם, ובמיוחד למתלוננת ולילדים, כתוצאה מהרשעתו של הנאשם ומהעונש שיוטל עליו. בנוסף יש להביא בחשבון את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי, את פרק הזמן הרב שחלף מאז האירוע, במהלכו הנאשם לא חזר על מעשיו ולא היה מעורב בפלילים, ואת האמור בתסקיר מיום 10/6/2015 כי הנאשם שומר על יציבות תעסוקתית ונמנע מצריכת אלכוהול.

מנגד, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם בחר שלא להשתלב בהליך טיפולי. אולם, לנוכח הימנעותו של הנאשם מלצרוך אלכוהול מאז האירוע, העובדה שמדובר באירוע חד פעמי, כפי שעולה מתסקירי שירות המבחן ומעדותה של המתלוננת, והתרשמות שירות המבחן כי די בעונש מותנה על מנת להציב לנאשם גבול ברור ומרתיע מהישנות עבירות דומות, לא ניתן לקבל את טענת המאשימה כי נובעת מהנאשם מסוכנות ממוקדת וממשית.

לאור כל האמור אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר למשך 3 חודשים. המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

הנאשם יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה ביום 22/11/2015 עד לשעה 10:00, במפקדת מחוז מרכז, רמלה.

על הנאשם לעדכן את משרד הממונה על עבודות שירות בכל שינוי בכתובת מגוריו.

מובהר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח, כי תערכנה ביקורות פתע לבדיקת עמידתו בפיקוח וכי כל הפרה בעבודות השירות תביא להפסקה מנהלית של העבודות וריצוי העונש במאסר ממש.

2. מאסר למשך 5 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, אם יעבור עבירות אלימות כלפי בן משפחה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ו' חשוון תשע"ו, 19 אוקטובר 2015.